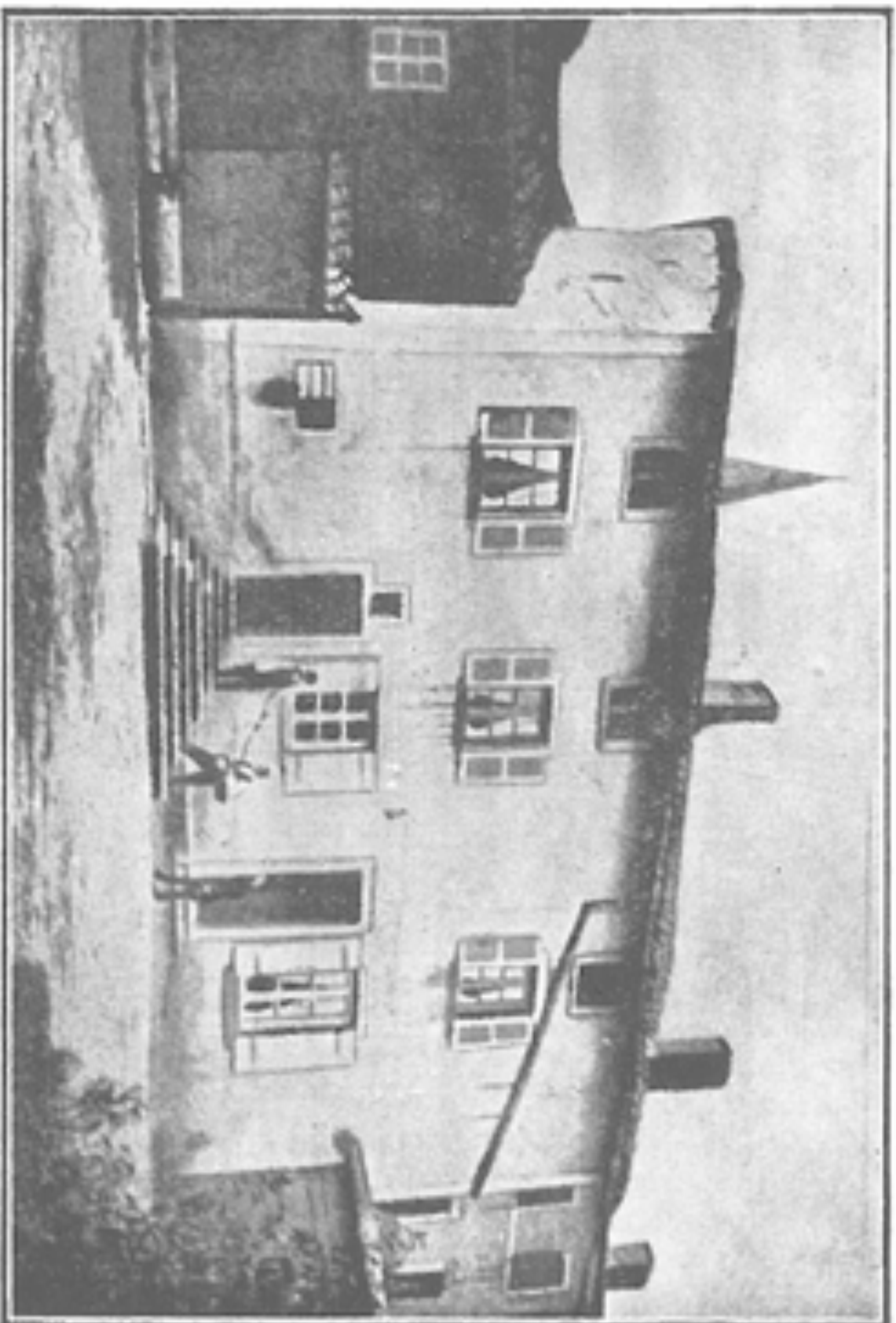

PRELÁT MONS. FR. VANĚČEK,

SV. JAN MARIA VIANNEY
FARÁŘ Z ARSU

Rodný dům sv. Vianneye v Dardilly.

SVATÝ
JAN MARIA VIANNEY
FARÁŘ Z ARSU

Veškerá práva vyhražena.

PRELÁT MONS. FR. VANĚČEK:

SVATÝ
JAN MARIA VIANNEY
FARÁŘ Z ARSU

1929

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ
PRAHA

Nihil obstat.

**Can. Dr. Jos. Čihák,
censor.**

Imprimatur

Pragae, die 4. Junii 1929.

N.: 6483.

**Antonius Podlaha,
Episcopus Paphiensis, Vicarius Gen.**

„Máme zajisté za to, jako bychom živě před sebou viděli nepatrnou postavu Jana Křtitele Vianneye jeho dlouhými šedinami ověncenou hlavu... jeho milou tvář, posty vyhublou, z níž září nevinnost a svatost pokorné a něžné jeho duše — onu tvář, jež naplnila každého při prvním setkání se s ním pocity a myšlenkami zbožnými. Slovům a slzám jeho neodolal ani ten, kdož měl srdce své hříchy docela zatvrdlé. Koho pak neoblomily večerní jeho promluvy, tichým hlasem přednášené, aby nečinil pokání a aby k Ježíši láskou opět nepřilnul? Ano, v tom všem vidíme zřejmě podivuhodné působení Ducha Svatého, v jehož moci jedině jest učiniti z prostinkého a neučeného člověka — dovedného a zkušeného rybáře lidských duší.“

Papež Pius XI.

Slova ta pronesl Sv. Otec o svátcích svatodušních r. 1925. (Viz Acta Apost. Sedis, XVII., 1925. p. 223—225.)

ÚVOD.

Dne 4. srpna roku 1859 zemřel v Arsu tamní farář, Jan Křtitel Maria Vianney, dosáhnuv 72 let věku svého. Působil tam blahodárně přes 40 roků.

Narodil se ve vesnici Dardilly nedaleko Lyonu dne 4. května roku 1786 a téhož dne byl pokřtěn. Pocházel ze zbožné, rolnické rodiny a měl pět sourozenců: 2 bratry a 3 sestry.

Zásluhou své ušlechtilé matky, Marie, rodem Beluzeové, stal se již v útlém věku horlivým ctitelem Panny Marie. Když mu bylo 11 let, přistoupil po prvé k sv. zpovědi a za rok potom k sv. přijímání. Stalo se to ve vesnici Ecully, kde bydlila jejich příbuzná, Marketa

Humbertová, jež vynikala velikou zbožností a dobročinností. Dvě řeholní sestry vzaly si ho na starost, aby byl k sv. přijímání náležitě připraven.

Přes to, že neměl nadání, nabídl se ecullský farář, jménem Balley, že ho soukromě bude vyučovati, aby mohl býti přijat do semináře. Učení mu nešlo, měl špatnou paměť. Zato však byl nadmíru pokorný a zbožný, což se faráři Balleyovi na něm velmi líbilo. A proto, nedbaje jeho slabých vloh, mořil se s ním, seč byl, aby mu nejnutnější vědomosti vštípil.

Svízelné to vyučování trvalo asi šest roků. Jan konec konců počal trochu lépe prospívati, přičítaje to zázračné pomoci sv. Františka Re-

gis, k jehož hrobu za tím účelem pěšky a o hladu do Louvesc putoval.

R. 1809 odvedli Jana k vojsku. Pokusy obětavého jeho otce, který se jmenoval Matouš, vysvoboditi ho z vojny byly marné. Jan rozstoupanav se z toho, nemohl službu vojenskou nastoupiti v stanovený den. Velitel kázal jej dopravit do nemocnice v Lyonu. Odtud zanedlouho byl poslán do městečka Roanne. Cestou si tak ublížil, že dva měsíce pak musil pobýti v nemocnici. Poté měl býti poslán do boje, který tehda zuřil ve Španělich.

Avšak v rozhodné chvíli na přímlovu Panny Marie stal se s ním zázrak. Na cestě do Bayonne přidružil se k němu neznámý muž, kte-

rý se ho konečně ujal, ukryv jej v zapadlé, pohorské vesničce — Les Noés —. Jan, vyučuje tam po 14 měsíců děti, bydlil u zbožné vdovy, Claudie Fayotové, jež starala se o něho pečlivě jako matka.

R. 1810 dal se nejmladší jeho bratr, jménem František, dobrovolně na vojnu. Jan z té příčiny dostal milost. Vrátiv se konečně domů, počal klidně pokračovati ve studiích, jež ve svém 17. roce započal, neuměje čísti ani psáti. R. 1812 byl přijat do chlapeckého semináře ve Verrières, kde studoval filosofii. R. 1813 vrátil se opět do Ecully, kdež ho farář Balley učil bohosloví. V té době zemřela mu matka.

Po dvou letech vstoupil do kněžského semináře v Lyonu. Vykonav

s velikou bídou poslední zkoušku, byl konečně 2. července r. 1814 vysvěcen na podjáhna. Za rok potom dostalo se mu svěcení na jáhna. Dne 9. srpna r. 1815 byl v Grenoble vysvěcen na kněze. Bylo mu právě 29 let. Vědomosti jeho byly skutečně velmi chatrné. K svěcení byl připuštěn jen z té příčiny, že vynikal neobyčejnou zbožností a skromností.

Po vysvěcení stal se kaplanem u svého velikého příznivce, ecullského faráře, Balleye, který však již 16. prosince r. 1817 zemřel. Ecullští osadníci přičiňovali se všemožně o to, aby Jan stal se novým jejich farářem, on však z pokory o významné to místo nestál.

Dlouho však nekaplanoval. Neboť 9. února r. 1818 byl ustanoven fará-

řem v Arsu. Byla to osada chudičká a nábožensky i mravně velmi zanedbána. Vianney svou apoštolskou horlivostí ji znenáhla celou obrátil, vykonav za 40 roků své činnosti v Arsu mnoho dobrého.

Dne 4. srpna r. 1859 svatě zemřel. Na jeho pohřeb dostavil se biskup z Belley, na 300 kněží a mnoho věřících. Lid počal jej široko daleko uctívati jako světce. Brzy na všech stranách počaly proskakovati zprávy, že na jeho přímluvu staly se zázraky.

To bylo podnětem, že církevní úřady zahájily jednání, aby farář Vianney byl prohlášen za blahoslaveného. Papež Pius IX. dne 3. října r. 1872 podepsal plnou moc, k tomu cíli nutnou. Po zkončeném úředním

jednání prohlásil papež Lev XIII. dne 26. července r. 1896 slavnostně, že Ctihodný sluha Boží, Jan Křtitel Maria Vianney, se proslavil hrdinskými ctnostmi. Dne 21. ledna roku 1902 po příslušném úředním řízení papež Pius X. slavnostně prohlásil, že k blahorečení může býti přikročeno. Za rok skutečně byl farář z Arsu, Jan Kř. M. Vianney, ve chrámu sv. Petra v Římě prohlášen za blahoslaveného.

Zázraků, které se na přímlovu jeho staly, čím dál tím více přibývalo. Dne 13. května r. 1914 bylo tudíž stanoveno dekretem, aby jednání o svatořečení bylo obnoveno. Dne 1. listopadu r. 1924 bylo rozhodnuto o zázracích, jež se na přímlovu blahoslaveného Vianneye sta-

ly. Potom o milostivém létě r. 1925 bylo svatořečení projednáváno v úředních shromážděních, konaných dne 30. března, 2. a 22. dubna. K svatořečení došlo dne 31. května r. 1925.

Svátek sv. Jana Křtitele Maria Vianney jest stanoven na den 13. srpna.

(Viz Acta Apost. Sedis, VI., 1914, p. 979. — XVI., 1924, p. 436—438. — XVII., 1925, p. 30—33, 223—225, 465—481.)

ŽIVOT A SKUTKY.

Biskup Dupanloup prve než vzal na se břímě svého úřadu, uznal za vhodné navštívit Ars, pohorskou vesnici v diecési Belleyské právě na hranici diecése Lyonské, a poraditi se s tamějším farářem o přijetí aneb zamítnutí nabízené mu berly. „Mám za to, že mi bude velmi těžko pečovati o duše své spasení pod tíží úřadu apoštolského,“ tak asi mluvil jmenovaný biskup Orleanský; přicházím se k vám poradit před rozhodnutím.“ Sv. Vianney vzal direktář a poukázal na velmi mnohé sv. biskupy, „ale najděte mi v direktáři sv. faráře; vidíte, že můj úřad jest nebezpečnější, přece však mi není dovoleno v stáří svém při-

praviti se na smrt o samotě.“ Nápad sv. Vianneye získal Orleanu Dupanloupea.

Nebylo díla církevního v I. polovici minulého století ve Francii, kterému by radou aneb modlitbou nebyl pomáhal. Prozřetelnost Boží zvolila sobě nepatrného pohorského faráře za nástroj své milosti. Život faráře sv. Vianneye byl zkoumán v Římě, a nyní mají direktáře mezi sv. biskupy také sv. faráře. Seznámiti s tímto zvláštním zjevem minulého století, jest účelem spisku.

Dardilly, nepatrná vesnice v diecési Lyonské, jest jeho kolébkou (1785) a Ars byl hlavním ba skoro jediným jeho domovem. Strom, na němž mladý selský synek zavěsil obraz matky Boží, dodnes jest

**Vianney jako dítě potají ve chlévě se modlí.
(Dle obr. v Ārsu.)**

svědkem jeho zbožnosti a apoštolské horlivosti v mládí. Tam svolával pastevce k pobožnosti a je vyučoval. Doma matce pomáhal nejraději chystati stravu pocestným a upravití lože. Vyrostl v názorném vyučování zbožného života u matky své. Denně chodila tato budit děti své sama, aby jim připomenula první vzpomínku na Boha.

Jak si sv. Vianney napomenutí to bral k srdci, bylo pozorovati, když jednoho dne ráno nebyl v posteli, ale po dlouhém hledání nalezen klečící v koutě chléva, kdež nerušeně konal svou modlitbu. Doba mládí jeho padá do hrůz revoluce francouzské. On sám první přijímání vykonal v 11 letech pod vedením jakési milosrdné sestry, neboť re-

voluce francouzská vyhnala kněze a zavřela kostely a nechala věřícím svobodu obcovati ve skrýších s nebezpečenstvím života mši sv. a přijímati sv. svátosti.

Zbožný Jan tak si získal přízně sousedů, že sami se nabízeli něčím přispěti na jeho studie, aby byl knězem. Studie šly těžko, neboť nebylo dostatečné průpravy, žáci si často tropili z váhavosti jeho posměch, ale učitelé byli dojati jeho nelíčenou zbožností, kteráž konečně překonala i posměvačné spolužáky. Již byl blízek sv. kněžství, když Napoleon znova sbíral mládež francouzskou, aby ji vedl na světové jatky. Sv. Vianney odveden, ač byl zanesen v seznamu studujících theologie, kteří měli býti osvobozeni.

Smutně kráčel k určenému stanovišti. Neznámý muž přidruží se k němu a ptá se ho po příčině zármutku. Sv. Vianney otevřel srdce dokořán. Cizinec pokynul smutnému rekrutovi a vedl ho přes lesy pěšinkami do osamělého domku, kdež byl přijat od zbožných mladých manželů. Cizinec nenadále a nevysvětlitelně zmizel. Druhého dne odveden do vesnice Noes, kdež pode jménem Jerôme vyučoval a bydlil u ženy paní Fayotové, „nad níž krásnější duše nepoznal.“

Po 14 měsících nabídl se mladší bratr jeho za náhradníka na vojnu a sv. Vianney rozžehnal se s učitelstvím svým. Obdarován opouštěl úkryt svůj. R. 1813 pod vůdcovstvím Balleyovým pokračoval v theologii.

Přišla zkouška; sv. Vianney poma-
ten dával odpovědi zcela nesouvis-
lé, slabá jeho paměť opustila ho
nadobro. Jediné, co mohl Balley pro
něho vymoci bylo, že druhého dne
opakoval zkoušku před gen. viká-
řem, kterýž byl dobrým výsledkem
překvapen. Počala další příprava na
svěcení, kteráž se dařila, ale zkouš-
ky vázly stále. Referát ředitelův vy-
zníval vždy stejně: „Vianney v ži-
votě jest vzorem bohoslovce, ale pa-
měť při zkouškách ho opouští.“

Konečně se gen. vikář spokojil se
„scientia sanctorum“ a přijal ho v
naději, že „milost Boží doplní, co
schází jinde.“ Devětadvacetiletý ne-
omysta dán k rukám svého učitele
Balleye, s nímž dvě léta do jeho
smrti působil. Osada za něj žádala,

aby jí byl ponechán, on však měl sebe za nehodného a proto byl dán do Arsu (v dep. Trévoux), kdež i zemřel.

Zapustlý Ars neznal pravd Božích, byl domovem chudoby tělesné i duševní. Duše sv. Vianneye přemítala, kterak osadu povznésti. Po ruce neměl než modlitbu a slovo Boží, přidal ještě lásku k osadníkům takovou, že každý se cítil od něho býti milovánu. Kostel zapustlý, oltář opuštěn. Sv. Vianney denně navštěvoval Spasitele a pokoušel se zavést ustavičné klanění. Však jak chudé byly začátky! Zbožná paní ze zámku, kteráž svůj den věnovala toliko Bohu, chudým a nemocným, byla horlivým členem. Po ní byl nejhorlivějším členem prostoučký

nádenník, který před i po práci své stavěl se před svatostánkem a dlouho zde prodléval. „Co se zde modlíváte?“ ptal se ho kdys sv. Vianney. „Neříkám nic, jen se dívám na Něho a On se dívá na mne,“ zněla odpověď. Takový byl počátek ustavičného klanění v Arsu. Později se přistěhovaly dvě vdovy do Arsu, které chtěly býti pod vedením sv. Vianneye. Vytrvalost těchto přilákala konečně jiné, kteří také chtěli den svůj začítí mší svatou a skončití požehnáním a růžencem.

Teď přišla na řadu práce nedělní, častější přijímání a oprava kostela. Sv. Vianney sbíral na stánek Boží s výsledkem nemalým. Postavil 2 kapličky v kostele, jednu patronu svému Janu Křtiteli, kdež zpo-

vídal, druhou „miloučké své svaté Filomeně“, na jejíž přímluvu všechno dostal. Domáci hrabě pořídil svatostánek a skvostný reliquiář. Když dům Páně opraven, vzdávali díky Bohu za pomoc pastýř i ovečky jeho v poutním místě mariánském, Fourvières u Lyonu.

Když Ars přivedl do pořádku, měl dostati značné místo v diecési. Nikomu neříkal ničeho, nevzpouzel se, ale v srdci měl jiné přání. Třikráte smutěn sebral nepatrný svůj majetek, aby nastoupil nové své působišťě, ale třikráte zabránila mu rozvodněná Saona přechod. Osadníci mezi tím prosili u gen. vikáře, aby ponechal jim milovaného kněze, a konečně jim vyhověno.

Na působení sv. Vianneye bylo

patrné požehnání Boží, proto byl zván do okolí na sv. missie. Rád vyhověl prosbám, ale jen dotud, pokud mu z duchovní správy zbýval čas. Lásku k chudým přenesl ze svého domova do farnosti své, v níž zřídil sirotčinec, kterýž nazval vším právem „la Providence“. Co málo ze světa měl, věnoval na útulek maličkých, kterým dal za opatrovatelky dvě zbožné ženy, jež vychoval v duchu evangelickém. Beze všeho začal. Byl sám architektem, zedníkem, dělal tesařinu a nosil cihly a vápno. Příklad jeho pohnul i jiné, že přispěli na zbudování sirotčince penězi aneb prací.

Nevysvětlitelným způsobem oplývala jeho obilnice obilím a sklep vínem. Pomoc přicházela mu právě

v okamžicích, kdy všechn lidský výpočet byl v koncích. Který dává ptactvu nebeskému pokrm, nechal ani jeho sirotků bez chleba. Duševní chléb jim lámal sám denně hodinu a největší váhu kladl na přijímání sv. svátostí, cvičbu v ctnosti a lásku k svátostnému Ježíši. Mnohou ze skvostných inspirovaných katechesí zachytil jeho žák M. Monin, jenž jest i jeho obšírným životopisem.

Práce měl mnoho, neboť svědomitost jeho se rovnala péči Karla Bormejského, kterýž říkával, že jedna duše v pastorači poskytuje dosti práce i studia i pro biskupa. Den trávil skoro celý v kostele. Zde v sakristii psával svá kázání, pravá dítko bolesti, která mu ubírala spán-

ku v noci, než je napsal na papír, a působila mu starosti, než se jim naučil na paměť. Přetrhoval v nich, přepisoval, modlil se a četl skrovnoučkou svou bibliotéku sestávající z Písem sv., Compedium theologie, Cvičby Rodriguezovy, Životů svatých a zlomků ze sv. Otcův. Stále četnější poenitenti zabírali mu volný čas, ale také mu přiváděli novou pomoc Boží, neboť muž, kterýž pracně se chystal na kázání celý týden, později kázal bez přípravy třeba i dvakráte denně, s prospěchem Bernardovým. Poenitenti čekávali na něho již od půlnoci, a obklopovali zpovědníci do jedenácti hodin v noci. Tuto obrovskou práci konal sv. Vianney při stravě takorčka Jana Křtitele. Chléb a svaře-

né mléko byly jeho pokrmem, studený brambor, kterýž si vařival často na celý týden, jeho občerstvením. Marna byla snaha duší oddanějších, přiměti ho ku požití poslané lepší krmě, kteráž se bez odkladu ocitala v sirotčinci aneb v příbytku chudých nemocných. Kající duch sv. Vianneye jevil se i v zevnějšku a příbytku jeho.

Světnička prostá měla jedinou ozdobu, nalepené obrázky svatých kolem chudého lože, na němž jen 2 hodiny odpočíval. K chudobným obrázkům jevil pietu, jaké se nedočká mnohý obraz věhlasného mistra. Chudobný šat byl odkládán při úplné nedostatečnosti a byl svatě zanedbáván. Rozjímavá mysl jeho neměla času obírat se zevnějškem.

Sutána byla mu oblekem tak milým, že jiného šatu na se nikdy nevzal. Klobouk bez tvaru, zalátovaná klerika, vyrudlé boty dokazovaly, že jest v nich člověk neobyčejný; byly sprostým, zanedbaným rámem ke krásnému obrazu Božímu. Mnohou trpkou kritiku slyšel z úst jemnocitných a galantních francouzských bratří. „Co mám na sobě, jest pro arského faráře dost,“ bývalo jeho odpovědí.

Ke křížkům a mrtvením, které sobě ukládal, přistoupile ještě kříže, jež na něj vložila ruka Boží. Byly to kříže vnitřné a venkovské. Byl příliš nebezpečný peklu, než aby ho nechalo bez velkých útokův. Kratinový spánek, který jest nezvratným důkazem zvláštní pomoci Boží, byl

mu strpčován pekelným hřmotem, kdykoliv se kladl na lože. Nepokoj noční pronásledoval ho, kamkoliv šel na missie aneb kdekoliv spal. Nikdo nechtěl věřit, že by se jednalo o něco nadpřirozeného, a známí jeho odbývali ho často posměšně, když jim vyprávěl o nočním hřmotu ve fáře své. „Máte starou faru a roztrhanou stodolu, která jest domovem myší, vy pak se domníváte, že jest to nadpřirozený nepokoj,“ odbýl ho jeden z bratří. Sv. Vianney se vzdálil a v sousedním pokojíku modlil se „Te Deum“.

Avšak téže noci posměváčkové byli účastni křížku sv. Vianneye. V noci strhl se hrozný hřmot, fara se třásla, takže všichni mysli, že se boří a běželi do světničky sv. Vian-

neye křičíce: „Vstávejte, dům se boří,“ „Nikoliv,“ zněla odpověď — „vím dobře, co to jest. Jděte na lože, není se čeho báti.“ Od té doby nikdy více se nesmáli nočnímu jeho nepokoji. Nepokoj zvláště velký býval při podivuhodných obráceních známých hříšníků a podobně. Zbožný farář trpěl za ně.

Jedné noci rozšířil se hrozný zápach po faře; v příbytku sv. Vianeye vznikl podivný nevysvětlitelný oheň. Strávil chudobné lože, zamilované jeho obrázky na stěně, a neublížil nijak prkenné suché podlaze, ani pod postelí, která lehla popelem. Té noci sv. Vianney adoroval, neboť byla právě 40hodinná pobožnost. Když vstoupil do světničky a spatřil, co se stalo, zasmál se:

„Když nemohl ublížiti člověku, aspoň ublížil loži. Dnes jsem nejchudší člověk v osadě. Všichni mají své lože a já, díky Bohu, nemám žádného.“ Od té doby spával na zemi. Kdož ho chtěli potěšiti, řekl jim: „Ó, jest v tom méně neštěstí než v nejmenším hříchu všedním.“

K nepokoji přistoupilo pronásledování lidí světských i spolubratří. Pod sprostým zevnějškem nedovedli rozeznati perlu nadpřirozenou. Byl terčem posměchu, horlivost jeho podrobována nerozumné kritice. Duchovenstvo vikariátní usneslo se požádati biskupa, aby tento nerozvážný, „bláznivý“ kněz, který svou nemístnou horlivostí více pokazí než napraví, byl odstraněn. V žádosti padlo slovo „ignorant“ a „bláznivý

farář“. Nos stulti propter Christum.

Gen. vikář přišel visitovat. Pozoroval sv. Vianneye v modlitbě, při mši svaté, v kázání a jednání jeho. Konečný výsledek oznámil vikariátu: „Pánové, přeji vám drobet toho bláznovství, jemuž se smějete.“ Po dobu vyšetřování žaloby nebylo na tváři Vianneyově pozorovati ani nejmenšího zármutku. Konal tiše a ve selev povinnosti své a sousedu knězi, který si mu stěžoval do nespravedlivého pronásledování, radil: „dělejte tak jako já, nechte je mluvit, co chtějí, až se vymluví, přestanou.“ Upotřebil zásady své často opakované: „*svatí si nestěžují.*“

Pronásledování se strany bratří bylo jen mírnější stranou jeho kříže. Zlomyslní lidé soudili o něm, že

**Vianney ve svém dětství poučuje na pastvě své druhy
o náboženských pravdách. (Dle obr. v Arsu.)**

jest pokrytcem a ničemou. Sv. Vianney právě z úsudku špatných lidí poznával, že jest na dobré cestě: „bál jsem se o sebe, když mne začali chváliti, teď se však raduji, když se chvála má obrátila v pohrdání.“ Si mundo placerem, Christi servus non essem.

Tou dobou, kdy se o cenu Vianneyovu hádali, počal růsti počet poenitentů z ciziny den ode dne a rostl po 30 let tak, že se zdálo, že se obnovil věk sv. Bernarda. U zpovědnice jeho hledali potěšení osoby z daleka a čekali celé noci, až přijde na ně řada. Ke zpovědnici přiděláno zábradlí, jaké vidíme u nádražních kas, aby se předešlo velkým tlačenicím. Duše sv. Vianneye sevřena celou řadu let duševní opu-

šťeností. Zpovědník jeho abbè Baux pravil, že po celou dobu 30 let byl sevřen úzkostí a opuštěností. Jednou se bál pro chyby minulosti, podruhé se lekal chyb budoucnosti. Sám o sobě vyznal: „nemám jiného pramene potěšení, leč vrhnouti se na kolena před svatostánkem jako psík k nohám Pána svého.“ Způsob, jakým pojímal úřad kněžský, naplňoval ho svatou bázní. Při mši svaté činil dojem, jako by skutečně viděl Pána. „Aby člověk důstojně sloužil mši svatou“ — říkal — „musil by býti Serafinem. Nikdy dosti nepoznáme, jak vznešenou mše svatá jest, zemřeli bychom. Jsou, kteří začali dobře a sloužili mši svatou zbožně, ale po několika měsících...“ (zde sv. Vian-

ney se dal do pláče); „kdybychom jen pochopili, co svěruje Bůh svým tvorům. Naplníme mysl svou světskými novinkami, politikou, časopisy a pak jdeme sloužili mši svatou aneb modliti se officium. Potřebujeme více sebrání myslí, rozjímání, rozmluvy s Bohem. Jak nešťastným je kněz, který není sebrané myslí.“ Není divu, že při tak ideálním pojmání stavu mysl jeho skličována bývala svatým zármutkem. S tohoto stanoviska považoval kněze za nejnešťastnějšího tvora na zemi. „Kněz vidí urážky dobrého Boha, jak Jménem Jeho pohrdáno, přikázání přestupována ustavičně; podobá se Petru v předsíni Pilátově. Vidí na své oči Pána opovrženého, uplvaného. Jest to hrozné. Kdyby

jen Pán Bůh byl méně dobrý, ale on jest tolik dobrý. Jaké bude naše zahanbení v den soudný. Budeme pak lépe poznávati, ale bude pozdě.“

Vrchovatá opravdovost umlčela i filosofy. „Kdežto filosofové naši“ — praví Léon Aubineau — „mluvili proti zpovědi a důsledkům jejím, lid se valil do Arsu, aby ctil zpovědníka.“ Snášel nepohodlí vesnice, loktem si klestil dráhu, aby zahlédl tvář ne — krále, ale knězovu. Po Saoně zřízena plavba pro dopravu osob z Lyonu. Sv. Vianney dospěl stupně jako sv. Filip z Neri, který nemohl ani jeden okamžik nazvati svým. Biskup mu říkával: „Vy nepotřebujete žádného cvičení pro sebe,“ proto cvičil stále jiné. R. 1848 dostoupil počet poenitentů v Arsu

80.000. Což činí denně 220 poenitentů. Působnost faráře arského, jak sám nevěrec jeden vyznal, jest důkazem možnosti zázraků. Není možno, aby kdo přirozenou silou mohl vykonati tolik, co před očima tisíců lidí koná sv. Vianney. Dvě hodiny odpočinku mohou postačiti někdy výjimku, nikdy však pravidlem, zejména také při práci! V jednu hodinu v noci vstával a ubíral se do zpovědnice, kdež 6 neb 7 hodin, dle roční doby, zpovídal. Následovala příprava ke mši svaté, po níž posvětil rozličné devotionalie a přijal chatrnou snídani, svařené mléko s chlebem, aneb brambor. Znova se vrátil do kaple sv. Jana, aby slyšel zpověď 40—50 osob, na něž od půlnoci se nedostala řada. V 10 hodin

se znova zavřel do sakristie, kdež kleče bez všeliké podpory modlil se breviář. Po breviři vyšel do svět-
ničky pod zvonící, kdež čekali, kte-
ří nemohli déle v Arsu prodlíti. V 11
hodin byla katechése s kazatelny
pro přeplněný kostel. Ve 12 hodin
chudoučkový oběd a v 1/21 návštěva
sirotčince a nemocných, aneb farní
funkce. Po obchůzce své klekl zno-
va na zem sakristie, aby se po-
modlil nešpory, po nichž zpovídal
do 11 hodin v noci. Při takovéto
práci zpovídal každého tak jako by
to byl první poenitent toho dne;
mělť dar soustřediti mysl svou na
jediný předmět a nedati se ničím
vytrhnouti. Zpověď — ač byla sko-
rem pravidelně generální — šla do-
sti rychle před sebe. Lze to snad

vysvětliti přípravou poenitentů samých, kteří toužili otevřít rány své sv. Vianneyovi. Farář arský ukazoval se jako muž prozřetelnosti Boží.

Tíživala ho myšlenka na smrt a soud. Toužíval po přípravě na ni. „Jak je to asi hrozné, býti z duchovní správy povolánu přímo k soudu Božímu.“ Proto když v r. 1843 stížen byl trapnou horečkou, kteráž v krajině zuřila, prosil, aby za něho byla sloužena mše svatá u jeho „miloučké svaté Filomeny“. Přál si totiž, aby se ještě mohl připravit na Boží soud v úplné samotě. Bolesti nemoce snášel s klidností Jobovou. Po uzdravení jeho naléhal biskup, aby si vzal pomocníka, jímž byl farář Raymoud ze Savigneu. Touha sv. Vianneye se nesla po něčem ji-

ném; chtěl opustiti duchovní správu, aby se mohl připravit na smrt, již se tolik bál, „aby mu Bůh ráčil býti milostiv.“ Jedné noci utíkal z farnosti své, aby ji přenechal „lepším rukám“. Již byl ušel velký kus cesty, když ho vnitřní hlas volal zase zpět do Arsu. Jindy pod záminkou zdraví, jež bylo valně poroucháno, odešel tajně lesními pěšinkami do svého rodiště, aby nebyl násilím uveden zpět. Zmizení sv. Vianneye učinilo v celé osadě poplach; běželi do rodiště jeho a uvedli ho zpět. Teď si chtěl hledati jiný úkryt, kde by nemohl býti tak snadno vypátrán. Biskup však mu zakázal opustiti jeho diecési a radil mu, aby vykonal pouť do Beaumontu, marianského místa. Průvod-

čím jeho byl Reymoud. Vstoupili do kostela přeplněného. „Promluvte několik slov k lidu, který vás zde hledá.“ Sv. Vianney byl po nemoci, hlas nesmírně zeslábl. Vyhověl přece přání Reymoudovu a začal mluvit o lásce Boží tak, že ho bylo slyšet po celém kostele. „Když druhého dne odsloužil mši sv., změnil úmysl svůj zase a řekl: „Pojďme do Arsu zpět.“

Osada přijala sv. Vianneye slavněji nežli krále: dělníci nepracovali, mlatci odhodili cepy, domácí vylezli na střechy, aby viděli „svého svatého“ v průvodu zástupu lidu. Děti se předbíhaly, které z nich bude dříve u něho, aby mu políbilo nohy.

Ještě jednou přišlo na sv. Vian-

nebyl pokušení, aby opustil Ars a připravoval se v samotě na smrt. V Arsu byl zřízen missijní seminář, aby se zde od něho učili pastorači. Zde bylo dosti o duchovní blaho osady postaráno. Proto chtěl sv. Vianney znova opustiti osadu a věnovati se spasení duše své. Šel k svému bratru, jenž stonal. Rektor abbé Toccanier ho doprovázel. Na cestě přišlo sv. Vianneymu tak zle, že musil vystoupiti z vozu, aby se na čerstvém vzduchu zotavil. Avšak bylo mu stejně těžko tak, že pomýšlel Toccanier na návrat do Arsu, kamž bylo blíž než do Dardill. „Já půjdu pro vašeho bratra — dí rektor — a vy jeďte do Arsu.“ Sotva že koně hlavy k Arsu obrátili, byl sv. Vianney zcela zdráv. Viděl ve mdlobě

své prst Boží, který mu ukazoval cestu do Arsu, kdež bylo místo jemu prozřetelností Boží ukázáno. Viděl, že myšlenka jeho byla pokušením a ne od Boha. Na cestě zpáteční potkali lidmi přeplněný omnibus z Lyonu. Mnozí z nich nebyli 40 let u správy Boží. „Vidíte — pravil Toccanier — Bůh sám vás zaneprázdnil, abyste znova konal dílo Jemu tak milé a vedl duše k spasení.“ Sv. Vianney se usmál a vrátil se ke pluhu svému.

Nepatrný venkovský farář bez zkoušek stal se celebritou světa. Biskup Ullathorne z Birminghamu, kterýž apoštolsky působil v Australii a v Anglii, přišel se otázat sv. Vianneye na budoucí osud angl. katolíků. Líčil mu namahavé práce kněž-

stva, jeho horlivost, chudobu věřících a jejich stálost a připojil otázku, co soudí o budoucnosti katolíků v Anglii. Sv. Vianney otevřel oči a zamyslel se malinko, načež dal horlivému Ullathorneovi radostnou odpověď: „Myslím, a jsem jist, že církev anglická zase se vrátí ke starému lesku.“

Výmluvný Lacordaire přišel do Arsu, aby zbožně poslechl sv. Vianneye. Když se sv. Vianney dověděl, kdo jest, pravil: „Největší v učenosti přišel se pokořit před posledním v neumělosti. Dva extrémy se potkaly.“

Jakýsi básník slyšel o sv. Vianneyi a přišel do Arsu, aby ho poznal. Slyšel prostou jeho řeč, viděl jeho sv. nadšení a jsa citem pře-

konán volá mezi kázáním: „Nikdy jsem neviděl Boha tak blízko“. „Ano, odpověděl sv. Vianney, ukazuje ke Svatostánku, Bůh jest blízko, máme Jej zde ve svatostánku Jeho Lásky“. Jiný znamenitý poutník pravil: „On jest pravým obrazem dětského ducha, ježž Ježíš miloval, a proto jest Bůh s ním“.

Z důstojenství neměl než hodnost čestného kanovníka; šat kanovnický měl jen při instalaci, načež oblékl svou vybledlou sutánu. Ze světa došlo ho jediné vyznamenání od císaře: zlatý kříž. Sv. Vianney neměl tušení, že podobné vyznamenání se mu chystá, proto když přišla krabice s významným obsahem, byl na rozpacích, co v ní může býti: „Co mi to císař asi posílá, vždyť jsem byl jen

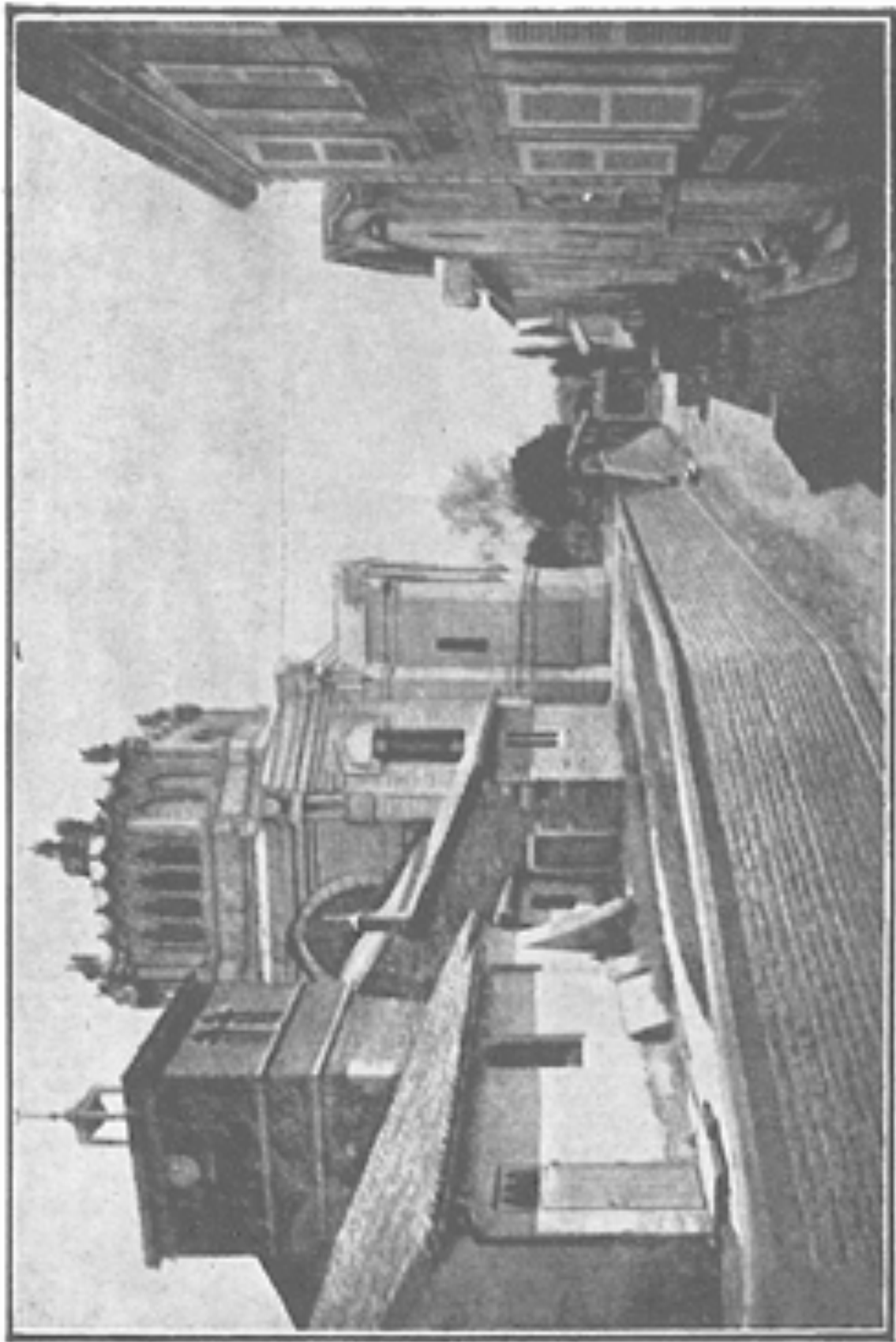
desertérem.“ Otevřev schránku, zvolal zklamán: „vždyť jest to jen toto.“ Čekal nějaké reliquie aneb dar do kostela. Ctižádosti neznal jeho umrtvený duch. Nepřivoněl nikdy k žádné květině a také nejevil nikdy ošklivosti při sebe horším zápachu. Mouchu neodehnal s čela svého a nikdy neopíral se o klekátko, když se modlíval. Pro lásku k bližnímu zapomínal na sebe úplně. V jeho přítomnosti nikdo nestál a on nikdy neseseděl. Jednomu půjčil deštník, jinému pro zahřátí plášť, sám však omrzl na nohy, že zůstala mu dlouho pomátka. „Nemáme ničeho, co bychom Bohu dáti mohli, než vůli svou. Jeden skutek odevzdanosti do vůle Boží jest Bohu milejší než naše mrtvení... *to jest, co dělá svaté.*“

Již z domova měl vpěstovanou a snad i vrozenou lásku k chudým, mezi nimiž nedělal valného rozdílu, tak že ho proto mnozí i kárali. „Říkají mi, že chudí špatně užívají peněz. Budou odpovídati, jak užívali almužen, vy však budete odpovídati, že jste nedali, ač jste mohli. Nesmíme nikdy propustiti chudého; nemůžeme-li skutečně ničeho dáti, pomodleme se, aby jiný, který může, dal.“ Sv. Vianney ovšem byl v některé věci rigoristou; vydavatel jeho kázání uznal za dobré v některé věci připojiti poznámku vysvětlující, neb náhled opravující.

Peníze se mu v pozdější době hrnuly ze všech stran, takže mohl z nich zařídit missijní ústav, u něhož by po diecésích okolních konaly

se missie. Na tento ústav sebral na 200.000 fr. Jaké tajemství ve sbírání peněz má, vyzradil takto: „Mé tajemství jest jednoduché — modliti se — a když jsme obdrželi, zač jsme prosili, dáti vše a nezadržeti ničeho.“

Šat jeho byl zanedbán, za to však tvář svědčila o duševní práci. Slabé jeho tělo podobalo se tělu sv. Basilia a vykonalo daleko více než těla silákův. Kolem příjemné, usmívající se tváře vlnil se dlouhý bílý vlas jak u francouzských kněží zvykem bývalo. Oči jeho nabývaly zvláštního lesku, kdykoliv mluvil o lásce Boží, zalívaly se slzami, když kázal o hříchu. Kdykoliv s někým obcoval, vždy měl na tváři mírný úsměv, býval-li o samotě, rozhostil

Stary kostel a nová basilika v Ars.

se na obličeji mírný bol. Tvář jeho byla tak markantní, že uvázla na vždy v paměti divákově.

Ač býval obklopen takořka stále, dovedl si zachovati klid mysli uprostřed obklopujících ho lidí, z nichž každý něco jiného žádal, na něco jiného se tázal, často na věci malicherné. Konal tiše práci svou jednu po druhé s pozorností takovou, jako by nečekala na něho žádná více. Zůstal si stejným, když ho pronásledovali a pomlouvali, když před ním klekali cizinci prosíce ho za jeho požehnání, když ho vedli ve slavnostním průvodu anebo ho nosili na ramenou svých. Neměl nikdy špatného dne a také nikdo ze všech tisíců ho pozorujících neshledal na něm vyšinutí z míry mysli.

Nehledal nikdy sympatie, když ho tížila některá bolest, za to však jevil upřímnou soustrast s každým. Pozoroval-li, že kněz zakašlal, ihned byl s pomocí po ruce: „příteli milý, slyšel jsem vás ošklivě zakašlati, zůstaňte zítra ráno v posteli; já budu míti ranní sám.“ Ctihodný starzec nesl při Božím Těle monstranci po celý průvod. „Teď vás jistě bolí ruce a potřebujete občerstvení,“ pravili spolubratři jeho. „Nikoli — odvětil — jak bych mohl býti unaven, když jsem nesl Toho, který nese mne.“

Umění jeho bylo uměním svatých; pracná kázání jeho nabývala síly jeho modlitbou. Mezi posluchači jeho bývali lidé nejrozumnější, slídilové, rozumáři, biskupové a prostí věřící.

Na kazatelně neznal ohledův a měl na paměti pouze Boha a spásu duší. Jeho kázání zaváněla sice lampou, neboť v prvních letech (1817—1827) až 7 hodin bez přetržení psával a korigoval, ale přece neměla stopy pulcérování a hlazení, naopak podržela mnohou dikci obyčejnou, kterou se chtěl lidu přiblížiti. Mnohé z kázání jeho mohl ovšem kázati toliko sv. Vianney a jinému by bylo těžko ho použíti. Ku příkladu jeho kázání o prozřetelnosti Boží, kde se sama staví za nejlepší důkaz její. Často, velmi často se vrací ku hlavní věcem sv. víry: *necessaria necessitate medii a praecepti.*)*

Ve zpovědnici nejlépe se ukazo-

(Překlad kázání sv. Vianneye vyšel v Řezně u Manze ve 4 svazcích.)

val jeho dar discretionis. Přesný pořádek byl zachováván u zpovědnice a nikdo ho nerušil, leč sv. Vianney sám, když nebeským světlem poučen některého z čekajících poenitentů zavolal, kterýž nejvíce a nejdříve potřeboval jeho pomoci. Jednomu poenitentovi radí zůstatí ve světě, a až dá věci do pořádku vstoupiti do řehole, jinému ukládá stav manželský a podobně. Vznešený jeden poenitent vypráví sám o sobě, jaké dostal pokání. Sv. Vianney se dal s ním do hovoru: „Jste tedy vznešeného rodu a máte vliv ve svém městě?“ — „Ano,“ — zněla odpověď. „Jaké jest účastenství při průvodu o Božím Těle?“ — „Slabé.“ — „Tedy vám ukládám, abyste se za pokání účastnil průvodu s Bo-

žím Tělem a sice hned za baldachýnem.“ Toto lehké pokání stálo mnoho boje onoho poenitenta, který slíbil, že dostojí slovu; za baldachýnem z „honorace“ v liberálním městě nikdo nešel, a on se měl ukázati a činiti výjimku od pravidla a dáti podnět lidským řečem. Den po dni v oktávě Božího Těla odkládal, až se přiblížil poslední průvod. Učinil sobě násilí a dostál slovu, kteréž dal sv. Vianneyovi. Následek tohoto pokání byl, že zúčastňoval se pak pravidelně církevních průvodův a příkladem svým přitáhl více Nikodémů, kteří se vzájemně příkladem povzbuzovali, založili konferenci sv. Vincence a přispěli ku probuzení křesť. ducha v onom městě.

Nebylo církevního podniku v I.

pol. minulého století, kterého by sv. Vianney radou a modlitbou byl nepodporoval. Jemu předkládány plány a úmysly, aby je zkoumal, jsou-li z Boha, s ním projednávány konference vinncenské, bratrstvo ku pomoci duší v očistci atd. Duch jeho skutečně pronikal útroby osob s ním obcujících. Atheista jeden přišel ze zvědavosti na kázání sv. Vianneye. Sv. Vianney utkvěl svým zrakem na něm. Po mši svaté šel kolem něho, a opět a opět se na něho podíval. Atheista nemohl odolati, ale šel za ním až ke dveřím, kdež ho oslovil: „Mám veliké břímě na svých bedrách.“ „Vím to,“ odpovídá sv. Vianney, „a musíte se ho zbaviti hned; klekněte a povězte mi váš ubohý život, a Pán sejme

s vás břemeno, neboť praví: pojdte ke mně“ Ten klekl a vykonal generální zpověď a nabyl pokoje pro celý život.

To jest jen jeden příklad z tisíce.

Očití svědkové vyprávějí, že před oltářem sv. Filomeny nabyli slepí zraku, chromí zdravých údů, když sv. Vianney na ně ruce skládal.

V r. 1859 bylo v Arsu nesmírné vedro. Sv. Vianney zpovídal jako obyčejně, ale přicházelo mu velmi často mdlo, a musil několikrát vyjít ven, aby se občerstvil. Dne 29. července prodělal opět svůj turnus a po večerní modlitbě klesl na stoličce řka: „nemohu již více.“ Ráno nemohl sloužiti mši svatou, což bylo zlým znamením.

„Máme zavolati někoho?“ — tázali se domácí.

„Není třeba; myslím, že se blíží můj ubohý konec.“

„Půjdeme ke sv. Filomeně modlit se za vás.“

„Sv. Filomena již tak neučiní.“

„Přijměte vějíře, abychom odehnali mouchy, které vás štípají.“

„Nechte mne s mými mouchami.“

Osadníci činili vše, co bylo v jejich moci. Aby nesmírné vedro zmírnil, vlezli na střechu farní a okolní střechy, polévali vodou domy a faru, aby vedro jejich sv. faráře nesušovalo. Sv. Vianney zaopatřen sv. svátostmi v slzách přijal Tělo Páně. Za dvě hodiny zaslzel sv. Vianney po druhé a to z radosti nad příchodem svého biskupa, který se

dověděl o jeho nemoci a v největším spěchu proklestil si klečícím zástupem před farou cestu, aby stál u lože jeho. Se slzami líbal pectorale biskupovo. Pryč byla všechna bázeň a strach před posledním okamžikem. Když kněz se modlil slova: „Přijďtež svatí andělové Boží a dovedte ho do svatého města nebeského Jerusalema“ vypustil ducha.

Popisovati pohřeb jeho netřeba.

Zavedený kanonisační proces přidal k řadě světců též sv. faráře z 19. století. Prostý farář arský nemohl se měřiti učeností s Lacordairem, ale praktickým výsledkem ho předčil. Bůh i malými lidmi vykoná velké věci.

Paní Herbertová, dáma o život katolický v Anglii velice zasloužilá,

napísala pro lid kratinký životopis sv. Vianneye, kterýž končí následovně: „Mnohá srdce se třásla radostí při slyšení slov potěšujících o obrácení Anglie. Modli se za nás, svatý vyznavači Kristův, pro tvůj útrap plný život a zdlouhavé mučednictví tvé. Pros za naše kněze, aby jejich práce se rozmáhaly a jejich počet a síly pracím se rovnaly. Modli se za naše nepokřtěné a zanedbané děti, otče sirotek a vyvržených. Pros za ty, kdož beze své viny ocítili se v haeresi nebo v rozkolu, aby oči jejich se otevřely a oni poznali krásu církve Boží.“

SENTENCE.

Některé výroky světcovy jsou svěrázné, velmi zajímavé a poučné a proto je připojujeme:

Na cestě sebezáporu bývá první krok trochu obtížný, další jsou docela snadné. — Jak nepatrný jest počet těch, kteří přijdou do nebe, protože jen málo lidí činí to, čeho jest potřebí, aby nebe dosáhli. — Řádnou zpovědi spoutáš ďábla. — Zeptejte se zavrženců v pekle, proč se tam dostali; odpovědí vám, že se to stalo tím, poněvadž k zpovědi buď vůbec nechodili, anebo že se zpovídali neplatně. — Jestliže nad jedním hříšníkem, pokání činícím, jása celé nebe, neotálejme tudíž s pokáním. — Jak nešťastní jsou ti,

kterí ve zpovědi hříchy zamlčují. Spoléhají zpravidla na to, že před smrtí se řádně ze všeho vyzpovídají. Jsou však na omylu, neboť toho neučiní. Dábel; který je měl k tomu, aby ve zpovědích hříchy zatajovali, postará se zajisté o to, aby mu na konec neunikli. — Kdo jenom jednou za rok se zpovídá, stěží se na tu zpověď řádně připraví. — Jenom zřídka se stane, že hříšník zázračným způsobem se obrátí, obyčejně bývá toho příčinou modlitba. — Jestliže nás hříšné Bůh naživu zachovává, činí to proto, aby na nás ukázal, jak veliké jest jeho milosrdenství. Čím větší jest naše hříšnost, tím více si přeje Bůh naší záchrany. Tím dává hříšníkům najevo, že milosrdenství jeho vůči nim

jest nekonečné. — Kdybychom dovedli pochopiti, jakých milostí se nám dostává ve sv. přijímání, jistě bychom po jiných slastech a rozkoších nikdy ani nezatoužili. — Při každém našem sv. přijímání koupá se naše duše v balsámu lásky, jako včela ve vůni květin. — Smrtný člověk, pouhý tvor, přijímá a spojuje se u stolu Páně se svým Bohem, který se stává potravou jeho duše. Jaký to úžasný div, jaká nesmírná láska, a jaké neskonale štěstí, jež ani andělé nejsou s to pochopiti! Mám za to, kdybychom alespoň poněkud dovedli to závratné štěstí pochopiti, že by nás život těšil jedině proto, že můžeme Ježíše ve svátosti oltářní skutečně přijímati. — Ježíš za svého pozemského

života, kamkoli vkročil, všude požehnání svého hojně zanechal. Jak veliké a vzácné musejí býti ty milosti, jichž se dostává těm, kteří Ježíše v Nejsvětější svátosti oltářní často přijímají! — Přijímá-li někdo svaté svátosti často a hodně, ďábel jest vůči němu docela bezmocný. — Děkujíce Bohu po svatém přijímání, máme především zpravidla uznati nevystižnou lásku Boží a pak máme se Bohu zcela obětovati. — Pokora podobá se váhám; čím více je na jedné straně zatížíme, tím více na druhém konci stoupají. — Činíme-li si v té či oné příčině s rozhořčením výčitky, zpravidla jich nezasluhujeme. — Kdyby nebylo pýchy, stali bychom se snáze svatými. — Kdo se modlí rád a často za

duše v očistci, může býti skoro jist, že bude spasen. — Mateřskou řečí v pekle jest klení. — Co jest horlivému křesťanu štěstím, právě to jest hříšníka neštětím. — Modlitba jest příjemná rozmluva tvora s Bohem. — Chceme-li v milostí Boží setrvati, potřebujeme nutně k tomu modlitby. Modlitbou dokážeme i věci, na pohled nesnadných, bez modlitby upadáme často v bezradnost. — Modlitba jest vzácnou rosou, jejíž blahodárné účinky pocítíme jen tehdy, když se modlíme s čistým srdcem. — Všichni, kdož se stali svatými, přijímali často sv. svátosti a prodlévali rádi na modlitbách. — Čím více kdo Boha poznává, tím více ho miluje. — Největším, ba jediným štěstím jest býti v ustavičném spojení

s Bohem. — Poklesky naše proti milosrdenství Božímu připadají jako písková zrnečka proti horským velikanům. — Co svět světem jest, obestírá jej Bůh stále svým milosrdenstvím a lidstvo zahrnuje ustavičně svou dobrotivostí. — Bůh jest vždy nejvyšš spravedlivý. Odměňuje-li nás za sebemenší dobrý skutek, činí to po každé tak štědře, že musíme nad tím až žasnouti, když si to uvědomíme. Avšak i když nás trestá, činí to přísně; za každou sebemenší chybu musíme snášeti muka očistcová. — Příkázání Boží jsou nápisy na křižovatkách lidského života, abychom dospěli správnou cestou do nebe. — Jako ryba bez vody zahyne, tak zahyne též člověk bez Boha. — Mnoho hříšníků se obrátilo vlivem,

Sv. farář z Arsu na smrtelném lůžku.

který na ně měli světci. — Srdce hříšníkovo jest mraveništěm všech neřestí. Podobá se hnijícímu masu, jež rozhlodávají červi. — Když uvažujeme o nebi, zdaž můžeme míti zájem o věci pozemské. — Kdo se bojí pekla, snadno mu ujde. — Vyvolení vyznačují se láskou a zavržení nenávistí. — Duším, které jsou ve spojení s Bohem, připadá život lidský jako krásné jaro, naproti tomu hříšníkům zdá se býti dlouhou, krutou zimou. — Útrapy a bóly jsou květy, jež přinesou jednou ovoce. — Kdyby vše, co Pán Ježíš vytrpěl, dolehlo na veškeré lidstvo, nikdo nebyl by s to, aby to snesl. — Nade všechny učené knihy jest kříž. Kdo ho nezná, byť by veškerou vědou světskou se obíral, zůstává přes to

přece nevědomcem. Jenom ti jsou opravdu moudří, kdož kříž milují a o něm často vážně uvažují. — Kdyby nebylo bolů, čím byste se vyká-
zali, až vás bude po smrti Bůh sou-
diti? — Čím více lidí jsme poznali,
tím méně jich milujeme. — Kdyby-
chom věděli, co mše sv. jest, jistě
bychom z toho zemřeli. Poznáme to
důkladně až na věčnosti. — Ješit-
ných žen jest mi vskutku upřímně
líto. Trpí zde na světě, aby trpěly
též jednou na věčnosti. — Kdo chce,
aby byly hříchy jeho dobře utaje-
ny, nejlépe učiní, když se z nich vy-
zpovídá. — Panna Maria ujme se
každého hříšníka, když ji o pomoc
poprosí. — Po smrti vrátíme zemi
vše, co nám dala. — Bůh používá
často králů, aby trestal národy.

Největším zlem na světě jest setr-
vati lehkomyšlně v hříchu. — Mnozí
odcházejí z tohoto světa, aniž by
věděli, co zde činiti měli. — Bůh li-
dí nezatrácuje, nýbrž hříchy jejich
to činí. — Pomluvač podobá se hou-
sence, jež květiny znečišťuje. — Má-
me dva tajemníky: buď anděla
strážce anebo ďábla.

ZÁZRKY.

Dne 21. února r. 1904, když se projednávalo blahořečení „faráře z Arsu“, vydal papež Pius X. dekret, ve kterém prohlašuje následující dva zázraky za pravdivé:

V lyonské nemocnici byla dívka jménem Adelheida Jolyová. V únoru r. 1861 počala jí nebezpečně hnisati ruka. Lékaři se všemožně přičiňovali, aby ji vyléčili. Ale úsilí jejich bylo marné. Sami to uznali. Když však dívce byla položena na bolest tkanice z pozůstalosti po „faráři z Arsu“ s tím úmyslem, aby se za ubohou Adelheidu u Boha přimluvil, dívka ku podivu pak se skutečně uzdravila.

Chlapec jménem Leo Roussat byl

stižen padoucnicí. R. 1862 po prudkém záchvatu dopravili její rodiče ze Saint Laurent en Macon do Arsu na hrob faráře Vianneye. Hoch měl jednu ruku úplně bez vlády a mimo to pozbyl řeči. I dýchání působilo mu veliké obtíže. Z té příčiny nemohl v ústech ani slin zadržeti. U hrobu „faráře z Arsu“ přišel znenadání k sobě. Rukou mohl již tak vládnouti, že rozdával jí žebrákům almužnu. Po skončení devítidenní pobožnosti nabyl opět řeči.

Dne 1. listopadu r. 1924, když se projednávalo svatořečení „faráře z Arsu“ prohlásil papež Pius X., slavnostně další dva zázraky za pravdivé:

Antonie Burricantová pocházela ze Saint Fourgeux (diecése Belley).

Když jí bylo 17 roků vstoupila v Lyoně do kongregace Sester svatého Karla; za 10 let potom složila řeholní sliby, majíc klášterní jméno Eugenie. Působivši na různých místech, kde kongregace měla své ústavy, konečně zůstala trvale v Ronno, kdež byla především zaměstnána v klášterní kuchyni. R. 1905 objevily se jí na levé noze městky (křečové žíly). Lékaři ji pečlivě ošetřovali, přes to však choroba její čím dál tím více se zhoršovala. Konec konců jistý zkušený lékař prohlásil, že nemoc její jest nevyléčitelná. A tu sestra Eugenie pojala důvěru k blahoslavenému Janu Vianneyovi, vykonavši na jeho hrob spolu se dvěma řeholními sestrami pouť. Prodlela tam asi hodinu na lavičce, pro-

síc snažně Boha, aby ji na přímluvu blahoslaveného Vianneye uzdravil. Bůh ji skutečně vyslyšel. Nemocná cítila se náhle neobyčejně osvěžená. Povstala a ke své veliké radosti zjistila, že nohu má docela zdravou. Od té doby pracovala opět bez obtíží. —

Mechtilda Rougeolová z Villers la Foye ve Francii byla též na přímluvu blahoslaveného Vianneye zázračně uzdravena. Od narození byla nad míru slabou a stále neduživou, zejména s dýcháním mívala velikou potíž. R. 1906 v lednu onemocněla chřipkou a přišla docela o hlas. Čtyři roky ji zkušení lékaři odborně léčili, ale marně. Nemocná zkusila tudíž jiný prostředek. Vydala se na pouť do Lurd a do Arsu, kdež

modlila se dlouho na hrobě blahoslaveného Vianneye. Dočkala se tam pobožnosti, při níž poutníci zpívali. Kdosi podal jí též zpěvník. Mechtilda dala se ku podivu též do zpěvu, neboť v tu chvíli nabyla z ničeho nic hlasu.*)

*) Viz Acta Ap. Sed. XVII., 1925, pag. 465—481.

DOSLOV.

Sv. Jan Křtitel Maria Vianney, farář v Arsu, vykonal s pomocí Boží za svého působení v duchovní správě mnoho dobrého. Nevynikal učeností, zato však skvěl se apoštolskou horlivostí a svatostí života. Ctnosti jeho byly tak zářivé, že již za živa měl zde na světě mnoho upřímných ctitelů, kteří byli šťastni, když se s ním setkali.

Po smrti světcově úcta k němu neobyčejně vzrostla a takřka po celé církvi se rozšířila. „Faráře z Arsu“, pověstného prostotou a zbožností, zná od mnoha let v katolickém světě kdekdo. Obdivují se mu lidé prostí i vznešení, k nimž především patří Svatý Otec Pius X.

Můžeme to o něm říci vším právem, neboť Pius X. máje veliké zkušenosti z duchovní správy, v níž mnoho let jako farář působil, vyvolil si „faráře z Arsu“ za svůj vzor. Jeho obrázek míval stále na svém psacím stole. Pia X. nadmíru těšilo, že on — bývalý vesnický farář ze Salzano — r. 1905 jako papež mohl vesnického faráře Jana Vianneye prohlásiti za blahoslaveného.

Velkým ctitelem světcovým byl též misionář, P. Alfred Monnin, který, byv biskupem belleyským vyzván, životopis světcův pečlivě sestavil a mimo to vydal též spis „Duch faráře z Arsu“. Kněz Delaroche se svým bratrem, rovněž knězem, z úcty k světcům sebrali a vydali tiskem jeho kázání „Květy z Arsu“. Pozdější fa-

ráři v Arsu byli též horlivými ctiteli svého svatého předchůdce, neboť založili měsíčník „Zprávy z Arsu“, který stal se velmi oblíbeným.

V naší vlasti nemálo se zasloužil o rozšíření úcty k sv. Janu Vianneyovi děkan Alois Hrudíčka, který r. 1896 vydal v Brně nákladem „Dědictví sv. Cyrilla a Methoděje“ jeho životopis v knize „Čtvero vzorů“. Rovněž nynější děkan kapitoly vyšehradské, prelát Mosignor František Vaněček má v té příčině též zásluhu, neboť velmi zajímavé a poučné jsou jeho pojednání o „faráři z Arsu“, uveřejněné r. 1895 v „Časopise katolického duchovenstva“ a r. 1904 ve „Slovech pravdy“.

Další české spisy:

„Jan Kř. M. Vianney“ v časopise „Poklad věřících“ r. 1899 str. 31. — Monnín: „Duch ctih. sluhy Božího Jana Kř. M. Vianneye, faráře v Ārsu, v jeho katechesi, kázáních a životě“. Duchovní knihovna roč. XXII. v Brně r. 1902.

V posledních letech přednášel častěji prof. Vojtěch Průša v Praze o sv. Janu Vianneyovi, doprovázejе slova svá světelnými obrázky ze života světcova a z prostředí, v němž světec působil.

Dobré věci zajisté poslouží, když připojíme na konec přehled literatury cizí*), pokud se k sv. Janu Vianneyovi vztahuje a pokud jest nám známa:

Le Bienheureux d'Ārs, par Jos. Vianney, 25. éd., Paris, Lecoffre. — Leben des Pfarrers v. Ārs, Joh. B. M. Vianney vom

*) Opatří nakladatelství Kropáč & Kucharský, Praha VII., Šimáčkova 26.

Monnin-Rieforth, II. Bänd., 2. Aufl. Köln und Neuss, L. Schwann. — Der hl. Pfarrer von Ars, v. Janssen S. V. D. — Kerer, II. Aufl., Missionsdruckerei, Steyl. — Leben u. Wirken des hl. Pfarrers v. Ars, v. Jos. Vianney. — Dr. Sleumer, 1923, Limburg, Geb. Steffen. — Der hl. Pfarrer v. Ars, Lebensbeschr. u. Gebete, Dülman i. West., Laumann. — Die Heiligkeit der Kirche, v. Kempf S. J., Benziger. Einsiedeln.

O B S A H:

1.

SLOVA SV. OTCE 5

2.

ÚVOD 7.

3.

ŽIVOT A SKUTKY 15

4.

SENTENCE 59

5.

ZÁZRAKY 68

6.

DOSLOV 73

SVATÝ JAN MARIA VIANNEY
FARÁŘ Z ARSU

NAPSAL

PRELÁT MONS. FR. VANĚČEK
A DOPLNILO VYDAVATELSTVO

VYTISKLA

KNIHTISKÁRNA JAR. HENCLA
V PRAZE PRO NAKLADATEL-
STVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ
V PRAZE VII., ŠIMÁČKOVA 26
LÉTA PÁNĚ

1929

